William Szekspir

Poskromienie Złośnicy

PAŃSTWOWY TEATR ZIEMI OPOLSKIEJ

Odznaczony Odznaką Tysiąclecia
i „Zasłużonemu Opolszczyźnie"

Opole, ul. Kośnego 2.

DYREKTOR
Artur Gadziński

KIEROWNIK ARTYSTYCZNY
Stanisław Wieszczycki

KIEROWNIK LITERACKI
Krystyna Konopacka-Csala

Premiera w dniu 20 października 1968 r.

KRONIKA ŻYCIA I TWÓRCZOŚCI WILLIAMA SZEKSPIRA

1564 — ok. 23. IV. — urodził się w Stratfordzie jako trzecie dziecko burmistrza Johna Shakespeare i Mary z domu Arden;

1570—1580 — prawdopodobnie uczęszcza do tamtejszej „grammar scholl" (łacina, retoryka, lektura angielskich kronik, starogotycka kaligrafia);

27. XI. 1582 — zawiera małżeństwo z Anną Hathaway (lub Hathway);

1583—1585 — w małżeństwie Williama i Anny Szekspirów przychodzi na świat troje dzieci: Zuzanna oraz bliźniacy Hamnet i Judyta;

1587 — początek panowania królowej Elżbiety I, której rozmiłowanie w sztuce sprzyjało wspaniałemu rozkwitowi literatury, teatru i pieśni nadało temu okresowi sztuki angielskiej miano „sztuki elżbietańskiej".

1592 — data pierwszej wzmianki o pobycie Williama Szekspira w Londynie i jego pracy w teatrze, którą najpewniej rozpoczął kilka lat wcześniej od występów w aktorskiej kompanii „Słudzy Królowej", a następnie jako adaptator tekstów dramatycznych i wreszcie autor samodzielnych prób dramaturgicznych.

1592—1594 — zawieszenie działalności londyńskich teatrów wobec szalejącej w tym mieście zarazy.

1592 — prawdopodobnie w tym roku pisze William Szekspir tragedię „Henryk VI"; (aluzję do tekstu tego utworu i przezwisko „Trzęsiscena" (shake — scena, spear — lanca) znajdujemy w krytycznej napaści Roberta Greena, jednego z najsławniejszych wówczas dramaturgów teatru elżbietańskiego.

1593 — oficjalny debiut literacki — poemat „Wenus i Adonis", ogłoszony przez Richarda Fielda, a dedykowany Henry'emu Wriothesley hr. Southampton, znanemu mecenasowi literatury i dramatu, z którym łączyła później Szekspira wieloletnia przyjaźń.

1594 — poemat „Lukrecja z tą samą dedykacją.
W tym samym roku Szekspir wstępuje do teatralnej kompanii Richarda Burbage'a, do tzw. zespołu Sług Lorda Szambelana z siedzibą w teatrze w Shoredith (dzielnica Londynu). Teatr ten konkurował z teatrem „The Rose". Szekspir znany jest już wówczas jako aktor i dość zamożny współudziałowiec w zyskach teatru oraz jako autor cieszących się powodzeniem tragedii historycznych „Henryk VI" i „Ryszard III" i komedii: „Komedia omyłek", „Ugłaskanie sekutnicy", „Dwu Panów z Werony", „Stracone zachody miłości".

1595—1596 — sukcesy teatralne tragedii „Romeo i Julia", „Ryszard II" oraz komedii „Sen nocy letniej" i „Kupiec wenecki".

1596 — Szekspir występuje w imieniu ojca o herb dla swojej rodziny, który wraz z dewizą „Non sanz droict" („Nie bez prawa") został mu przyznany aktem z dnia 20.X.

1597 — Szlachcic (gentleman) William Szekspir zakupuje w Stratfordzie wspaniały dom „New Place".

1597—1598 — prawdopodobnie na skutek kłopotów finansowych kompania Sług Lorda Szambelana przenosi się do teatru „The Curtain" i sprzedaje drukarzom kilka sztuk ze swego repertuaru, m. in. „Ryszarda II", „Ryszarda III" i „Henryka IV" — cz. I oraz „Stracone zachody miłości" Szekspira, co świadczy o dużej już wtedy jego popularności.

1598 — ukazuje się książka młodego krytyka Francisa Meresa „Palladis Tamia", składająca hołd geniuszowi Szekspira.

1599 — Słudzy Lorda Szambelana zakładają nowy teatr „The Globe" (świat) na przedmieściu Southwark — pod dewizą „Totus mundus agit histrionem" (cały świat gra komedię").

1600 — publikacja trzech sztuk Szekspira: II cz. „Henryka IV", „Wiele hałasu o nic" i „Sen nocy letniej", a prawdopodobnie w tym roku Szekspir był już autorem innych nowych sztuk: „Król Jan", „Henryk V", „Juliusz Cezar", „Wesołe windsorskie kobiety" i „Jak wam się podoba".

1601—6.I. — prezentacja na dworze królewskim nowej komedii „Wieczór Trzech Króli" (z okazji święta Trzech Króli).

1601—6.II. — prezentacja na dworze królewskim „Ryszarda II", zorganizowana przez byłego faworyta królowej Elżbiety hr. Essexa, który żywił nadzieję, że tragedia ta stworzy na dworze atmosferę sprzyjającą obaleniu wpływów ministrów i odzyskaniu przez niego łaski u królowej; cel ten nie został osiągnięty, a skompromitowany buntem hr. Essex został wkrótce skazany na śmierć.

IX.1601 — umiera ojciec Williama Szekspira.

1601—1602 — powstaje tragedia „Hamlet" oraz „Troilus i Kresyda" i „Wszystko dobre, co kończy się dobrze".

24.III.1603 — umiera królowa Elżbieta I, a na tron wstępuje król Jakub I, syn ściętej z rozkazu Elżbiety w 1587 r. Marii Stuart. Nowy król odsuwa od dworu, a nawet więzi wielu faworytów zmarłej królowej, m.in. patrona teatru „The Globe" hrabiego Southamptona.

19.V.1603 — Król Jakub I przejmuje pod swoją opiekę Kompanię Lorda Szambelana, nadając jej nazwę Sług Króla („King's Men").

1603 — nowa fala zarazy powoduje zamknięcie teatrów; Słudzy Jego Królewskiej Mości przenoszą się w ślad za królem do Hampton Court.
W tym samym roku ukazuje się „piracka" publikacja „Hamleta" (podobnie, jak w 1597 r. „Romeo i Julia"), czyli publikacja oparta na nielegalnych stenogramach, dokonywanych w czasie przedstawienia, a tym samym pełna omyłek i nieścisłości.

1604 — Publikacja pełnego tekstu „Hamleta", rozpoczynająca serię największych dzieł Szekspira: „Otello",

1605 — „Makbet" i „Król Lir",

1606 — „Antoniusz i Kleopatra".

1607 — praca nad „Koriolanem" i publikacja „Króla Lira". W tym samym roku odbywa się ślub córki pisarza, Zuzanny i umiera jego brat Edmund (również aktor).

1608 — przybywa na świat pierwszy wnuk poety, syn Zuzanny i Johna Hallów; umiera matka, Mary Shakespeare.
W tym samym roku Kompania Sług Jego Królewskiej Mości przejmuje elegancki teatr w City, a w jego repertuarze pojawiają się nowe sztuki Szekspira: „Tymon Ateńczyk" i „Perykles".

1609 — ukazują się w druku słynne „Sonety" Szekspira z dedykacją „Dla Pana W.H.", która stanowi dla szkspirologów nierozwiązaną do dziś zagadkę (czy chodziło o Henry'ego Wriothesley'a — hr. Southamptona, czy o lorda Pembroke'a — Williama Herberta, czy o Williama Harta, czy o Williama Hathaway'a).

1610—1611 — dwa nawroty zarazy, zakłócające życie teatralne, ale w tym samym okresie powstają dwa nowe dramaty Szekspira: „Cymbelin" i „Zimowa opowieść".

1612 — ostatni, niezwykle poetycki dramat Szekspira — „Burza", zamykający dorobek trzydziestu siedmiu utworów 47-letniego geniusza sceny.

lipiec 1613 — pożar teatru „The Globe"; nie wiadomo, czy Szekspir był jeszcze wówczas w Londynie, bo pewne jest, że w tym samym roku przeniósł się do Stratfordu do swego „New Place" i zerwał kontakt z teatrem, oddając się życiu rodzinnemu u boku swej żony i córki Judyty.

stycz. 1616 — ostatni dokument z życia Williama Szekspira — jego testament.

luty 1616 — ślub córki Judyty z Thomasem Quiney.

25.III.1616 — William Szekspir wprowadza poprawki do testamentu i podpisuje go.

23.IV.1616 — Śmierć Williama Szekspira.

25.IV.1616 — uroczystość pogrzebowa; na płycie grobowej umieszczono napis — być może pióra samego poety:

„O przyjaciele, na Jezusa rany,
proch uszanujcie tutaj pogrzebany.
Błogosławieństwo przyjaznej mi duszy,
A klątwa temu, kto kości me ruszy".

1619 — publikacja serii przedruków dzieł Szekspira, dokonana bez upoważnienia jedynie do tego uprawnionej Kompanii Sług Jego Królewskiej Mości.

1623 — pierwsze oficjalne Folio dzieł Williama Szekspira (36 dramatów) pod redakcją J. Hemingey'a i R. Condella.

(oprac. wg W. Lewika — wstęp do zbiorowego wyd. Dzieł Dramatycznych Szekspira — PIW — 1964)

William Szekspir

Poskromienie Złośnicy

(„The Taming of the Shrew")

Komedia w 5-ciu aktach. Przekład — Józef Paszkowski
Opracowanie prologu wg tekstu W. Szekspira — Krystyna Konopacka-Csala
W intermediach — fragmenty „Sztuki kochania" Owidiusza w wolnym przekładzie J. Ejsmonda

Obsada:

PROLOG

KARCZMARKA — Irena Dudzińska
KONSTABL — Franek Michalik

Kompania aktorów

PRZEDSTAWIENIE

BAPTYSTA — Adam Leśniowski
WINCENCJUSZ — Franciszek Bay-Rydzewski
LUCENCJUSZ — Władysław Staniszewski
PETRUCCIO — Cezary Kussyk
GREMIO — Stanisław Marecki
HORTENSJUSZ — Ryszard Wilda
BIONDELLO — Mirosław Gawlicki
TRANIO — Tadeusz Żyliński
GRUMIO — Kazimierz Jaworski
KURTYS — x x x
BAKAŁARZ — Juliusz Zawirski
KATARZYNA — Joanna Ciemniewska
BIANKA — Barbara Barcz
PANI DOROTA — Irena Dudzińska
Krawiec, Modniarka, służba Babtysty i Petruccia.

(Rzecz dzieje się po części w Padwie, po części w domu Petruccia na wsi).

REŻYSER
FRANEK MICHALIK

MUZYKA
EDWARD SPYRKA

SCENOGRAF
WANDA CZAPLANKA

Asystent reżysera
Tadeusz Żyliński

Przedstawienie prowadzi — Michał Domski. Kontrola tekstu — Kazimiera Nud. Kier. techniczny — Jan Balcerek. Pracownia krawiecka — Janina Zielska i Grzegorz Bilan. Pracownia fryzjerska — Gertruda Kokot. Pracownia malarska — Witold Warmuzek. Światło — Wiktor Maciążek. Modelator — Bronisław Sławiński. Rekwizytor — Józef Lempart. Brygadier sceny — Michał Sokół.

„UGŁASKANIE SEKUTNICY"

(„The Taming of the Shrew")

Pomysł tej niezwykle popularnej komedii Williama Szekspira (napisanej przez niego w 1593 lub w 1954 roku) został niewątpliwie zaczerpnięty ze znanej już przedtem i opublikowanej drukiem w 1594 r. anonimowej komedii pod tym samym właściwie tytułem „The Taming of a Shrew" (różnica polega na owym nieokreślonym rodzajniku „a" zamiast „the", co w przekładzie nadaje tytułowi brzmienie: „Ugłaskanie pewnej sekutnicy"). Ten anonimomowy pierwowzór szekspirowskiej komedii był z kolei oparty na włoskim utworze scenicznym „I Suppositi" („Domniemani") Ariosta, przełożonym i opublikowanym w Anglii jeszcze w 1571 r.

Główny motyw wymienionych utworów — poskromienie krnąbrnej żony — wywodzi się zresztą z wielu baśni ludowych i spotykany był często w literaturze różnych narodów, zyskując sobie dużą popularność także w teatrze elżbietańskim.

„Ugłaskanie sekutnicy" Szekspira poprzedzone jest prologiem, narzucającym całej komedii konwencję „teatru w teatrze". Występuje w nim bowiem wędrowny rzemieślnik *Szlaj*, który zamroczony alkoholem zasypia na podwórzu karczmy. Zgniewana jego natręctwem karczmarka udaje się o pomoc do miejscowego konstabla, ale w tym samym czasie śpiącego Szlaja znajduje polujący w pobliskim lesie *Dziedzic*. Jako człowiek rozmiłowany w krotochwilach każe przenieść nieprzytomnego Szlaja do swego pałacu i tam — w zmowie z całym swoim dworem — wmawia w przebudzonego wreszcie prostaka, że jest prawowitym właścicielem pałacu i wielkim panem, a wszystko, co do tej pory składało się na jego rzemieślniczy życiorys było tylko snem.*)

Przypadkowe przybycie wędrownej trupy aktorskiej, często zresztą goszczącej na dworze lubującego się w teatrze Dziedzica, staje się dodatkowym elementem zaplanowanej zabawy, bo na polecenie prawdziwego pana domu aktorzy dają przedstawienie przed ogłupiałym i zaszokowanym Szlajem. Treścią owego przedstawienia jest właśnie ucieszna historia o „Ugłaskaniu sekutnicy", w czasie której w szekspirowskiej redakcji raz jeszcze dopuszczony zostaje do głosu Szlaj, wdając się w krótki dyskurs z aktorami.

Epizod ze Szlajem nie znajduje w szekspirowskiej komedii rozwiązania — po prostu urywa się. Został on zresztą wiernie przejęty z owej wcześniejszej komedii nieznanego autora, gdzie miał jednak swój dalszy ciąg w formie epilogu, w którym zorientowany już w prawdziwej swojej sytuacji i wytrzeźwiały rzemieślnik powraca do domu i tam usiłuje poskromić swoją własną krnąbrną żonę według recepty *Petruccia*, bohatera obejrzanej komedii.

Być może, że w pierwszym pełnym Folio dzieł Szekspira, wydanym już przecież po śmierci poety, doszło do przypadkowego zagubienia lub obcięcia epilogu; w każdym razie do potomności przeszła ta komedia z okrojonym tylko do prologu epizodem Szlaja i ta szczątkowa jego forma nie stanowi zamkniętej kompozycji dramaturgicznej. Nic więc dziwnego że bywa pomijana przez inscenizatorów „Ugłaskania sekutnicy" (czy „Poskromienia złośnicy", bo taki tytuł przyjął się w polskiej tradycji teatralnej). Istotnie trudno wprowadzać do akcji postać, po której ślad natychmiast na scenie zanika, przecząc dramaturgicznej konsekwencji.

Przystępując do pracy nad „Poskromieniem złośnicy" w Opolu postanowiliśmy jednak ocalić znakomity tekst szekspirowski, obrazujący zabawne przygotowania aktorów do widowiska i wybornie ilustrujący klimat prowincjonalnego wędrownego teatru epoki elżbietańskiej. Teatru, który instalował się na dziedzińcu pod karczmami, nie lękał się improwizacji, utrzymywał w czasie przedstawienia żywy kontakt z publicznością i miał zawsze przygotowany szeroki repertuar: od wzniosłych opowieści zaczerpniętych z greckiej mitologii, poprzez krwawe tragedie historyczne aż do ucieszych komedii obyczajowych. Był to przy tym teatr bez kobiet, bo zgodnie z ówczesnym obyczajem nawet role amantek były grane przez mężczyzn, a raczej przez młodych chłopców o delikatnej urodzie.

Postanowiliśmy więc zachować w „Poskromieniu złośnicy" pomysł „teatru w teatrze", pomysł aranżowania przedstawienia na oczach publiczności — tak, jak to się odbywało na podwórzu przed karczmą za czasów elżbietańskich. Zrezygnowaliśmy wprawdzie z krotochwili o

*) Podobny motyw odnajdujemy w polskiej literaturze XVII w. — „Z chłopa Król" P. Baryki oraz w „Panu Jowialskim" Al. Fredry.

Szlaju i Dziedzicu, skoro nie ma ona zakończenia, ale operując wyłącznie tektem szekspirowskiego prologu, skonstruowaliśmy scenkę prologową. Scenka ta dzięki pewnym zabiegom (honorowym widzem przygotowanego przedstawienia staje się wezwany przez karczmarkę konstabl, a nie Szlaj, głównym aranżerem imprezy zostaje Pierwszy Aktor kompanii, a nie Dziedzic) pozwoliła nam zachować ów najistotniejszy walor prologu, jakim jest zabawa w teatr, a równocześnie nie wymaga dalszego tekstowego ciągu w epilogu, bo rzecz idzie po prostu o udobruchanie konstabla, groźnego stróża spokoju publicznego.

Oczywiście zabiegi te są tylko dlatego dopuszczalne, że w szekspirowskim oryginale epizod Szlaja przekazany nam został w formie szczątkowej, a więc nieobowiązującej — niemniej jest to tekst wart ocalenia.

Ścisłe powiązania teatru elżbietańskiego z typowymi dla epoki renesansu wpływami sztuki antycznej, skłoniło nas do wmontowania w widowisko (w charakterze przerywników) kilku fragmentów słynnej „Ars amandi" („Sztuka kochania") Owidiusza. Twórczość wielkiego poety starożytnego Rzymu znał z pewnością Szekspir, znano ją również w renesansowych Włoszech, w Padwie, w której Szekspir osadził akcję swojej komedii. „Poskromienie złośnicy" jest przy tym sztuką o perypetiach miłości i zdobywania serc, jest równocześnie komedią bardzo chwilami frywolną. Księgi „Sztuka kochania" Owidiusza są także wyłącznie sprawom miłości i jej zdobywania poświęcone, a ich frywolność jest nader wyraźna...

Szekspirowskie „Poskromienie złośnicy" jest w sumie utworem niezwykle charakterystycznym dla renesansowej komedii angielskiej: soczystość ostro zarysowanych postaci, pikantny, a nawet rubaszny dowcip, sprytne intrygi, przebieranki, rozbudowany komizm sytuacyjny, wartki dialog — wszystko to stanowi podstawowy arsenał chwytów ówczesnej komedii. Takie cechy mogą się składać na dzieło płaskie i dzisiaj już niestrawne, ale niezawodne pióro Szekspira nadaje mu wysoką rangę, rangę mistrzowskiej lekkości, polotu i błyskotliwości, a w zabawnych perypetiach bohaterów kryje się prawdziwe bogactwo wiedzy o ludziach i ich ułomnościach.

Gdyby tak nie było — świat dawno zapomniałby o szekspirowskich komediach, a przecież od trzystukilkudziesięciu lat autor „Hamleta" i „Wieczoru Trzech Króli", geniusz teatru „The Globe", zadziwia mieszkańców naszego globu nieustającą współczesnością swej wiedzy zarówno o cierpieniu, jak i o śmiechu człowieka.

k.k.c.

Owidiusz

Ars Amandi

Wenus, bogini miłości,
najskrytsze wdzięki przesłania.
Zwierz spełnia zaś na widoku
tajne obrządki kochania...

Na widok ten zawstydzone
oczy odwraca dziewica...
Dla ludzkich sprawek miłosnych
konieczną jest tajemnica.

Tej wstydliwości przestrzegał
przed laty człowiek pierwotny.
A dzisiaj — dziś co widzimy?
Wszędzie — upadek sromotny.

Źle robią, co swym triumfem
nazbyt rozgłośnie się szczycą.
Tajemne sprawy miłości
powinny być — tajemnicą.

(Z Księgi Drugiej — XIX;
wolny przekład J. Ejsmonda).

REPERTUAR BIEŻĄCY

Scena dramatyczna

MÓJ BIEDNY MARIK — Al. Arbuzowa.

Interesująca współczesna sztuka radziecka, której akcja obejmuje okres od słynnej blokady Leningradu w 1942 r. aż do roku 1960. Jej bohaterami jest troje ludzi: dziewczyna i dwóch chłopców, a ich losy, związane wspólną tragedią wojny, wikłają się w latach późniejszych w sposób coraz bardziej skomplikowany. Jest to po prostu sztuka o miłości, ale o miłości ukazanej na tle złożonych problemów współczesnej moralności.

ANIA Z ZIELONEGO WZGÓRZA — wg powieści L. M. Montgomery.

Przeniesiona na scenę historia Ani z Zielonego Wzgórza — wyjątkowo popularna wśród trzech kolejnych pokoleń lektura młodzieżowa — zachowuje najistotniejsze walory tej opowieści o kilkunastoletniej dziewczynce: jest tyleż zabawna, co wzruszająca. Mimo upływu czasu budzi i dzisiaj współczucie dla dziecka, które los pozbawił beztroski dzieciństwa, budzi sentyment dla „brzydkiego kaczątka", które w walce z przeciwnościami szuka oparcia w pogodzie ducha i w świecie wybujałej wyobraźni. Równocześnie stwarza nieodparty komizm sytuacji, w których owa wyobraźnia zderza się z rzeczywistością i z przyjętymi w trzeźwym świecie obyczajami.

Scena lalkowa

TAJEMNICZA SZUFLADA — J. Wolskiego.

Pełna niespodzianek bajka dla nieco starszych dzieci, rozgrywana w podwójnym planie: wśród prawdziwych, żywych ludzi i wśród równie prawdziwych i żywych laleczek, które — tak, jak i ludzie — mają swoje wady i zalety, płatają figle sobie i ludziom, a cały ten łańcuch perypetii usiłuje rozszyfrować Olek Kowalski, amator-detektyw.

W PRZYGOTOWANIU

Scena dramatyczna

LEGENDA — St. Wyspiańskiego.

Ten stosunkowo rzadko wystawiany dramat Wyspiańskiego prezentujemy widzom nie tylko z okazji 100-ej rocznicy urodzin wielkiego polskiego poety, dramaturga i reformatora teatru: w „Legendzie", w tej poetyckiej opowieści o czasach Kraka i Wandy, zawarty jest obraz rodzącego się patriotyzmu, konflikt racji osobistych i ogólnych, społecznych. Utwór ten stanowi cenną pozycję w tradycjach naszej narodowej literatury, toteż powinien zainteresować nie tylko dorosłą publiczność, ale także, a nawet przede wszystkim — młodzież szkolną.

PAN JOWIALSKI — Al. Fredry.

Komedia ta, będąca jednym z czołowych osiągnięć naszego znakomitego komediopisarza, cieszy się wciąż niesłabnącym powodzeniem i odnosi sukcesy teatralne mimo — zdawało by się — swego podeszłego wieku. Po prostu dowcip Fredry nie starzeje się z biegiem lat, bo jego mistrzowska konstrukcja stanowi zawsze przebogaty materiał dla aktorów i reżysera. Premierę „Pana Jowialskiego" wiążemy z Jubileuszem 50-lecia pracy artystycznej b. dyrektora naszego teatru (i jego Honorowego Dyrektora), **Mariana Godlewskiego,** który wystąpi w roli tytułowej i w roli reżysera przedstawienia.

Scena lalkowa

MIŚ BĄBELEK WŚRÓD ROZBÓJNIKÓW — R. Łukaszewicz i B. Konstanty.

Zabawna bajeczka o przygodach Misia Bąbelka, któremu znudził się żywot zabawki w przedszkolu i który postanowił zakosztować zawodu strasznego rozbójnika. Jest to przedstawienie dla dzieci najmłodszych i nie ulega wątpliwości, że będzie się podobać wszystkim maluchom. Sztuka posiada przy tym walory wychowawcze, a jej komizm polega m.in. na bardzo współczesnej wizji „strasznej bajki o rozbójnikach".

BAJKI PANA BRZECHWY — adaptacja sceniczna bajek Jana Brzechwy.

Inscenizowane bajeczki tego znakomitego pisarza dziecięcego adresowane są w zasadzie do najmłodszych widzów. Jesteśmy jednak pro-

konani, że zainteresują również starsze dzieci, bo przecież bajki i wiersze Jana Brzechwy stanowią ulubioną lekturę jednych i drugich. Obrazowość i barwność tych drobnych utworów sprzyja warunkom scenicznym i pozwala na skonstruowanie żywej całości przedstawienia lalkowego.

GUIGNOL W TARAPATACH — J. Wilkowskiego i Moszczyńskiego.

Pomysł sztuki zaczerpnięty został z tradycji osiemnastowiecznego francuskiego teatru lalek, powstałego w czasach Wielkiej Rewolucji Francuskiej w Lyonie. — Bohaterem tej barwnej i pełnej przygód opowieści jest Guignol — odważny, szlachetny, a przy tym pełen temperamentu szewc, który podejmuje walkę z niesprawiedliwością i skąpstwem kamienicznika, z bezwzględnym żandarmem i innymi przedstawicielami świata społecznej krzywdy. Widowisko nasycone jest ludowym humorem, a wszystkie atrakcyjne perypetie bohatera kończą się oczywiście typowym dla ludowych opowieści zwycięstwem dobra nad złem.

Opracowanie programu

— Krystyna Konopacka-Csala.

Rysunki — wg ilustracji Al. Stefanowskiego do „Sztuki kochania" Owidiusza (PIW — 1957).

Cena: zł 2.–

TERENOWE FILIE

PAŃSTWOWEGO TEATRU ZIEMI OPOLSKIEJ:

RACIBÓRZ
Powiatowy Dom Kultury
ulica Szopena 31
tel. 39-67

BRZEG
Brzeski Dom Kultury
ulica Mleczna
te. 858

Przypominamy adres biura, przyjmującego zbiorowe zamówienia na bilety: Dział Organizacji Widowni PTZO, Opole, ul. 24 Marca,

tel. 59-41.

Opol 2192/68 2500 W-3/1479